

nu synes jeg ikke længere, det er nødvendigt saaledes at erobre sig Kvinder fra en fremmed Stamme. Men hvis man fremdeles vil staa paa Vikingestandpunktet, er der jo ikke noget i Vejen derfor. Folk kan jo blot drage ud og erobre en Kvinde af deres eget sociale Niveau; hende kan de bortføre og føre hen, hvor de vil, naar de da ellers kan blive enige med hende. Naar hun økonomisk og socialt staa paa lige Fod, er der ingen, der i Henhold til denne Straffelov vil gøre dem noget. Det, der er Tale om, er blot, at unge Piger, som arbejder paa et Kontor eller ved en Ekspedition eller i en Butik, ikke paa Grund af deres økonomiske Afhængighed af vedkommende Principal eller Souschef, eller hvem der ellers fungerer med Myndighed i Forretningen, skal være nødt til at hengive sig til dem, fordi de er økonomisk afhængige af dem. Det er, hvad der ønskes her, og jeg skulde dog tro, at enhver, der har Døtre eller unge Piger, de er ansvarlige for, vil finde, at det er en ganske naturlig og rimelig Beskyttelse. Der er ikke Tale om at lægge Baand paa det personlige Forhold Mand og Kvinde imellem, men saaledes som Forretningstilværelsen nu har udviklet sig, og saaledes som unge Kvinders Arbejde er blevet almindeligt i mange Virksomheder, er det nødvendigt at have en sliq Beskyttelse. Jeg synes derfor, man skal være den højtærede Justitsminister taknemmelig, fordi disse Bestemmelser er optaget i Lovforslaget, fordi der virkelig skabes en Beskyttelse for den unge Pige, som hun haardt trænger til, saaledes som Samfundsforholdene nu har udviklet sig. Og det forekommer mig ikke, at der for de Herrer Riddere af Friheden er nogen Laurbær at hente paa dette Omraade.

Der er ogsaa klaget over § 228, der taler om Begaaelse af de her omhandlede Forbrydelser af grov Uagtsomhed. Herom har jeg imidlertid paa det før nævnte Møde af Jurister hørt den højtærede Justitsminister udtale, at han gerne vilde forhandle nærmere, og denne Paragraf kan der da maaske blive forandret en Del i. Jeg skal blot henvisse til Straffelovens §§ 166 til 169, der heller ikke er særlig milde overfor de Forbrydelser, jeg her har nævnt. Der behandler man i Virkeligheden, med Und-

tagelse af den økonomiske Afhængighed og Hustruens Afhængighed, ganske de samme Forbrydelser og sætter ganske strenge Straffe for dem.

Hvad angaar § 230 og 231 om Rufferi og Alfonseri synes jeg, at disse modbydelige Forbrydelser vil blive straffet alt for mildt ifølge disse Paragraffer. Her er Tale om 2, i visse Tilfælde 3, Aars Fængsel; jeg synes, der mindst burde være 4 Aars Fængsel for den Slags Forbrydelser.

Endelig vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om Homoseksualisme, der omtales i § 227. Der er bibeholdt en Straf for den, der modtager Betaling for saadan Usædelighed, hvorimod der ikke er Straf for den, der yder Betaling. Der var i Kommissionen delte Meninger om dette Spørgsmaal, idet man der ønskede, at der ogsaa skulde være Straf for at yde Betaling. Det er man gaaet bort fra, og det er sikkert heldigt, da det ellers vilde give Anledning til Pengeafpresning og lignende. I øvrigt kunde der vel være delte Meninger om, hvorledes denne Paragraf i det hele skulde opfattes. Videnskabens nyeste Ord om denne Ting er vistnok, at vi her staa overfor en Afart, en særlig Natur. Jeg ser endogsaa, at i Nordisk Tidsskrift for Strafferelevsvæsen har en bekendt Læge, Dr. Thalbitzer, skrevet efter en tysk Forfatter, at det ikke er en Sygdom, ikke en Abnormitet i og for sig, men et Stykke særlig Natur, som maa behandles paa særlig Maade. Han siger endogsaa, at den er stærkt udbredt, idet han hævder, at ikke mindre end 2 pCt. skulde være befængt, om jeg saa maa sige, med denne Natur. Hvorledes man nu siden skal behandle dette Spørgsmaal, skal jeg ikke her komme nøjere ind paa, men jeg vil dog gerne sige, at det er ikke saa helt sikkert, at man ikke bør have nogen Straf for selve denne Forseelse, for man skal huske paa, at den vækker Forargelse, og der er ogsaa her i Straffelovforslaget Tale om, at der kan straffes, naar der vækkes Forargelse. Men vækker den ikke i det hele taget Forargelse? I hvert Fald paa Landet, tror jeg at turde sige, vil det i Almindelighed vække Forargelse, at man ved, at sliqt eksisterer. Der er da maaske Tvivl om, hvorledes man skal behandle denne Paragraf. Men jeg skal